

אנו יודעים על הלילות מסתמא כיון שדר צימים דר נמי בלילות אס לא שטוען המערער שזדלתי לא דר ור"ח פירש דמר זוטרא קאי אפירכא דרב יימר דפריך נוגעין צעדותן הן וקאמר מר זוטרא אי טעין ואמר המחזיק ליימו תרי סהדי דדרו ציה שלש שנים ציוס וציללה והבו לי אגרא ונפקו ואולו לכו והנהו דחייבי ציה אחריני נינהו טענתו טענה ולא נוגעין צעדותן הן (א) דלא דיירי צה השתא דמני למימר להו הבו לי אגר צינא אלא אינהו אמרו דיירנא וחינהו אמרו פירענו והפה שאגר הוא הפה שהמיר דלא צנו אמרי לא דיירנא ציה וליכא למימר דלימלא מכחיש להו שהוא לא היה יודע כלל שהיו דרים באתו צית וצסקון לא גרסינן מודה מר זוטרא אלא ומודה רבא דצעי שלש שני צימנא וציללה אס הך עדים (ט) רוכלים המחזרים צעירות אע"ג דלא אמרו דדרו ציה שלש שני צימנא וציללה אלא אמרי צדינו היה זה הצית שלש שנים רלופות אע"ג שימס רציס הס מחזרים צעירות ולא היו (י) צוה הצית עדותן עדות ור"ח גרס דדיירנא ציה שלש שני ופירש דלצבי ורבא מרוייהו סבינא להו דאין נריך להציא עדים על הימים ועל הלילות ורבא לא אמר צימנא וציללה אלא להוציא אמתה מסבתו ולא לפלוני אצביי אמתה וקאמר מר זוטרא אס אמר העידוי סתם שדרתי ג' שנים בחזקת ימים ולילות אע"פ שלא ראו ממנו כל הימים והלילות אלא שצחוקת קן מחזיק ציוס שכל שעה שהיו נכנסים פעמים ציוס ופעמים ציללה היו רואין אותו צימנו טענתיה טענה והוה ליה למימר עדותן עדות אלא אגב דנקיט צרישא דמילתיה אי טעין אומר נמי טענתיה טענה ומודה רבא ור"ח מר זוטרא ואבי צרוכלין המחזיק צעירות אף על גב דלא טען טענין ליה דאין צריכיס על רשעיה שרמא ממש שהי ס מחזיק צעירות ואין יכולין להעיד על הראיה אלא יעידו שצחוקת היה זה הצית שלש שנים ימים ולילות: **ובמורה** רב הונא בחנותא דמחזיק דבימנא עברי וביצריא א עברי פירוש ומועיל להס אס החזיק ג' שנים ואע"ג דלאו שלש רלופות אלא מפחורות כיון דאורחיהו צבדי דהוי כאתרי דמוצרי צבגי ואס תאמר א"כ פשיטא דמודה רב הונא דלפריך לעיל גבי צבגי וי"ל לפי צבגי אדס שארס מווינס דריס צהן צין ציוס וציללה ואותן צריכיס ג' שנים רלופות יוס ולילה וס"ד דחנוויס נמי יצטרכו כן קא משמע לן ומהאי טעמא אחי ספיר דצעינן להו שלש שנים שלמות דהיינו ו' שנים אע"ג דצבדות וצית הצדים לא צעינן אלא שלש שנים צין הכל (אלא) היינו משום דכמו שאר צני ארס הדריס שס שאין חנווינס צנו ג' שנים ציוס וציללה ה"ג חנווינס צנו ג' שנים שלמות דהיינו ו' שנים והא דלא אייתי להא לעיל גבי מודה רב הונא אומר ר"ח משום דלא סלקא שמעתתא דצתי וכי האי גונא איכא צסוק [הכונס] (צ"ק דף ס"א) גבי ומודו חכמים לרבי יודנה: **ד"ל** החזיקו אהררי. ואע"ג דתנן לקמן (דף מ"ג) השותפין אין להם חזקה זה על זה פרש"י דהכא החזיקו לעשות כן לפי שלא היה להם עדי שותפות וקשיא לר"י דא"כ אותו המחזיק שנה ראשונה יאמר שהוא שלו כיון שאין עדים שיש לחצירו חלק ונראה לר"י דלא היו רוצים שיחזיק האחד שלש שנים שלא תשכח השותפות: **אבל** בחוב עיטרא קלא אית לה. והא דלמר בהמפקד (צ"מ ט"ו) וס עבדי אין מורידין גבי ימימי החמימו [וע"ע מוס' גיטין פ"ה ד"ה והיחזון]: **בשכונני** גוואי הואי. והוא לי (ס) אורח עלן ונראה לי שהיה לו עדים שהיה בשכונני גוואי אכל לא היו יודעים בציחה דרך היה יוצא דאי לא היה לו עדים כלל דהוה בשכונני גוואי היכי הוה קאמר רב נחמן זיל צבור אכילתך דלחו י"ס להס לעדי חזקה לידע שלא היה המערער באתו צית כל שלש שנים ואס יאמר המערער הייתי עמך

הכי גרסינן ומודה מר זוטרא צרוכלין המחזיק צעירות דאע"ג כ' אע"ג דסבינא (א) למר זוטרא דאי טעין טענתיה טענה אכל אנו לא נטעון צבצילו מודי הוא היכא דהוי מערער רוכל המחזר צעירות למכור קישוטי נשים ואינו חוזר לעירו כי אס לזמן ארוך דאע"ג דלא טעין ליימי מחזיק סהדי דדר צה רלופות וימס ולילה אן טענין ליה דלימלא משום דלא קביע צמנא החזיק זה צימנו וכי הוה אחי צמנא הוה נפיק האי מחזיק מן צימנא ולא ידע ליה זה המערער מעולם שהחזיק זה צימנו ולכן שפק ולא מיחה הלכן ציבא המחזיק עדים שלא יאל מן הצית כל שלש השנים אפילו לילה אחת. ול"ג ומודי רבא דהא לא איירי רבא לעיל אי טענין ליה או טעין איכו מאי טעמא עבדיתו הכי כי היכי דלא תחזקו אהרדי יכי היכי דלרדיכו לא הוי חזקה לעלמא נמי לא הוי חזקה ולא אמרן אלא דלא כתוב עיטרא יאבל כתוב עיטרא קלא אית ליה אמר רבא יאכלה כולה חוץ מבית רובע קנה כולה חוץ מבית רובע אמר רב הונא בריה דרב יהושע ולא אמרן אלא (ב) דבר זריעה היא אבל לאו בר זריעה היא קני ליה אגב ארעא מחזיק רב רב ביבי בר אביי אלא מעתה צונמא במה יקנה יאלא באוקומי בה חיותא ומושטחא בה פירי יה"ג איבעי ליה לאוקומי בה חיותא אי נמי משטחא בה פירי ה"ה הואי דאמר ליה לחבריה מאי בעית בהאי ביתא אמר ליה מינך זבינתיה ואכלית שני חזקה א"ל אנא בשכונני גוואי הואי (ג) אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה יזיל ברור אכילתך אמר ליה רבא ה"ה דינא המוציא מחבירו עליו הראיה ורמי דרבא אדרבא ורמי דרב נחמן אדרב נחמן דההוא דא"ל

(א) וקמן דף קע"ו: (ב) צ"ל דמא הכי
הגהות הב"ח
(א) ג' ד' רבת וישיב: (ב) שם אחר לקמיה דרב נחמן: (ג) רשב"ם ד"ה הכי גרסי וכו' ודפרידא ליה למר זוטרא וכו' ולא ידע לו צ"ל וימית ליה נחמק: (ד) ד"ה עיטרא וכו' וכו' להס בצבני דמי וכו' ולכמו צליה שטר: (ה) ד"ה אלא וכו' צונמא טרשין במאי קני: (ו) ד"ה זיל צבור וכו' שגא עמך בדין צין: (ז) ד"ה עליו להציא ראיס פ"ל וימית למערער נחמק: (ח) ד"ה רבא וכו' אמר וכו' צבדותן הן דהא לא אלא וכו' צונמא טרשין במאי קני: (ט) בא"ד עדיס ה"ם רובלס: (י) בא"ד ולא היו לציס כוה הצית: (כ) ד"ה צבצני גוואי הואי והואיל לי דרך עמך:

רבינו גרשום

מדי מר זוטרא צרוכלין: דאי האי מחזיק הוי רוכל המחזר צעירות דלא גרס למיזר בה בימנא וציללה מפני שהולך בסחרו ואמר הרוכל החזיקו ג' שנים כלא ערער והאי לא ידע לשטען כנגדו כיון דקיס (ל"ה) [לן] הרוכל אינו שותף חזיר בכיתו שפא איתרי דהוה בא וי"ס שלא ראיה שהיה דר שם שחיק ליה להכי לפינן ליה למערער ליתשטען דליתיה האי רוכל סהוי דדר בה בין בימנא בין בלילה ואי לא לא הוה חזקה: ומודי וכו' הונא דאמר לעיל ג' שנים רלופות דמשמע בין בימנא בין בלילה מודי דאי אחיק חר בחנות ומיחזיק בני שנים בימנא אע"ג דלא דר בה בלילה אלא חזקה משום דלימנא עברי למיזר המחזיק עברי בה כדעברי אינו בימנא: כי היכי דלדידכו לא הויא חזקה משום דלית חר מיניה דאחיק צבוקין לעלמא נמי לא הויא חזקה ומשלמתו לה למערער. והני מילי דלא הוה חזקה היכא דלא כתבי שטרא שטר חלוקה שכתב ליה שנה ולזה שנה אכלה כולה חזקה שנה אכלה כולה חזקה אע"ג דלא החזיקו בה ג' שנים רלופות הויא חזקה משום דעיטרא קלא אית להו ולאיתר איבעי ליה למיזר ולערער וינין דלא ערער הויא חזקה: אמר רבא אכלה כולה חזקה רבא חזקה חוץ מבית רובע שני: אבל לאו בת זריעה היא: אחרו בית רובע: אלא מעתה היא צונמא דלאו בת זריעה היא ולא קני ליה אגב ארעא אי לא שטח בה פירי אלא נמי בהאי בית רובע אי לא יעביד בה מדי לא קני לה אגב ארעא: אגב בשכונני גוואי. והחזיקי בה ולא משטחא בה יותר ממני. אמר ליה ללוקח זיל ברור אכילתך כלומר הבא עדים שלא שמש שפא בבתי גוואי וחזיקי בהו: ורב נחמן אוקמה השתא רבא מוכר והכי אמר ליה רבא דיקא אכל כר ביד לוקח הוה לך לאוקמה והוא המוכר המוציא מחבירו עליו הראיה דמוכר להוציא קאמי:

כיון דאיכא עדים ושטר צין זה לזה כדאמרין לקמן בפירקין (דף מ"ג): שלש לקוחות מאטרפות אמר רב וכולן צבטר אלא אמר רב אע"ג דכל אחד אין מחזיק אלא שנה אחת מאטרפסיס שלש השנים לחזקה משום דמכח שטר קאמו ה"ג לא שגא והיינו טעמא דהוא חזקה שהיה לו למערער למחות בחוק שלש שנים ואינו יכול לומר צבציל שראיתי מחזיק צדילוג לא מחימי שהייתי צבור לכך אחס עושים שאחס יראיס להחזיק שנים רלופות שהשטר מוכיח שלא צבציל כן עושים אלא צע"מ כן חלקו שכן יהו משתמשין. וכן עיקר: **חזן מניס רובע**. צבאות שדה שלא נעבדו צו ולא מוע: **דבר זריעה היא**. דלמר ליה אי דיך הואי אמאי לא זרעת והלכן לא מחימי: **אלא מעתה**. הלוקח מחצירו צונמא (א) צמאי קני לה צבחו אכילה של שלש שנים הואיל ואינה צת זריעה וכי אינו קונה אותה צעהמדת שס צעהמתי לרצון ולרעות או לשטיחא פירומוי: **הכא נמי כו'**. ולא קני לה אגב ארעא: **ואכלתיה שני חזקה**. ורצדתי שטרי ואחס לא מחימי לי שאזדער צבטרי: **אמר ליה**. מערער: **אנא צבכונני גוואי הואי**. צחדריס הפנימיס היתה עיקר דירתי והייתי עובר דרך עלין ומשתמש עמך צבית החילון שדרת צו צרשותי ולכן לא מחימי: **אמר ליה**. למחזיק: **זיל צבור אכילתך**. הצא עדיס שדרת צבית לצדך ג' שנים צלא אותו צבא עמך (א) דצין כל חזקת ג' שנים שרריך להציא עדים שהחזיק צה חזקה גמורה: **המוציא מחבירו**. דהיינו מוכר שהרי לוקח מוחזק: **עליו**. (ב) למערער להציא ראייה שנשתמש עמו. וסבינא ליה לרבא דכיון שראו עדים לזה המחזיק שנשתמש צו שלש שנים אין לנו לחוש שמה גס זה היה עמו הואיל ולא שמענו צלתי היום. והאי עובדא לא מתוקם אלא כשהיה לו עדות למערער דבית אן שלו היה אכל צבא עדות אפילו רב נחמן מודי דהמחזיק נחמן צלא ראייה שהפה אכלה הוא הפה שהמיר דאי צעי אמר שלי הוא מעולם כי אמר נמי מינך זבינתיה מהימן: כל שני ימים ואין לך שלש שנים שלמות והעדים אינן יודעים יפסיד: ללא

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

ל.

עין משפט
נר מצוה

[א] דקמן דקטו: (ג) י"ג ל"ג
בר (א) י"ג מנח"ל דק"ס.

הגהות הב"ח

(ה) גם' בר סיסין מובינא
לך הודו ליה ההיא ארעה:
(ב) שם אוקמה דלה:
(א) שם ארבי נתמן נמי לא
קשה ההם סין: (ג) שם
תמלוג זכינה דזנה מיין
גז"ל ותמות דלמך לך נתמן:
(ד) רוב' דיה לאו ודי'
בענין דהכא דמשמע:
(1) בא"ד חד יומא בביטא:
(2) בא"ד דקאמר השמא:
מיגו שהיה יכול לשקר:
(3) בא"ד משוף פרק
זה בורה וכו' ידענא ביה
כשהי' שטרא וכו' כי בעני'
קלמיה כיון דליתמן:
(4) בא"ד ונגולה ממנו ואין
לו זכות ליתמן: אלל על פיו
על זה המעשר: עשה:
(5) בא"ד נראה ל"י דהתם
נמי מידד דחוד וחסלה:
(6) בא"ד לנשיא' דהוה
ליה לאוקומי: (7) לשבד'
נכסא דר' אבא דאי לא
דהוה מחויב: (8) בא"ד
כסוף העובד את הבית בני
וכי עפעען להו סחורמי:

כל נכסי דבי בר סיסין. כלומר כל אותן קרקעות שקינתי מאותו אדם ששמו בר סיסין: **דמקריא דבי בר סיסין.** כך קורין לו ואין יודע אם קנאה מני בר סיסין ולפיכך נקראת כן או כך שמה מעולם וירושה היא לו מאבותיו: **אוקמה בידא דלוקח.** כדמפרש טעמא לקמיה דעליה לדידה רמיא לגלויי דלאו טבר סיסין היא: **אמר ליה רבא דינא הכי.** להוליאה מספק מתחת יד המוכר שהוא מוחזק: **המוליא מחזירו.** דהיינו לוקח עליו להציא ראיות וזכות ומאלתר שאין לו ראיה יפסיד: **קשיא דרבא אדרבא קשיא דרבא נחמן.** דלעיל [נט: ג] מוקי לה רב נחמן ביד המוכר ורבא ביד הלוקח והכא איפכא: **רבא אדרבא לא קשיא.** דבכל דוכתי מוקי לה ביד המוחזק והתם מוכר כו': כיון. דכולי עלמא קרו ליה דבי בר סיסין ונראין הדברים שלפיכך נקראת כן שקנאה מני בר סיסין והוא אמר לאו מצר סיסין לקמתיה עליה לדידה רמיא לגלויי ולהציא ראיה דלאו מצר סיסין לקמה ואם יציא עדים דאיקרריי הוא דמיקריא ולא ולא מהני שדות שלקח מצר סיסין היא מוקמתין לה בצידיה דאם פשיטא לן דהאי דלמך ליה נכסי דבי בר סיסין מוזנינא לך הכי קאמר ניכסי שקינתי ממנו ולא נכסי שלא קינתי ממנו אף על פי שנקראין כן. **קו נראה השעיה:** מה לא אמרין לך קיים שטרך. שהמוכר רוצה לפסלו והחוקה של שלש השנים במקום השטר היא גבה ומאלתר שהמוכר מערער על החוקה שאינה חוקה

לךך זה להציא עדים שחוקתו גמורה שלא דר זה עמו. וזהני תרי עובדי כבירא לן כרד נתמן דהלכתא כותיה צדינא [כחזונות יג.] וכן פוסקין פירושי ר' חנינא (א) איש רומי: **מאי בעית בהאי ביטא.** שהכל יודעין ששלי היה: **א"ל אבא בשוקי בראי הואי.** בלרץ מרחקים מקום שאין השירות מלויות ולא ידעתי ולכן לא מחיתי ותנן צפרקין [ומ.] היה צביהודה והחזיק בגליל אינה חוקה עד שיהא עמו במדינה באותה מלכות דהו שירות מלויות א"ל איכא לאוקמה בשעת חירוס ואפילו באותה מדינה כדלפתן צבאי פירקין [עס] וכן פירשהו הגאונים כפי ר"ח. אבל במקום שהשירות מלויות וליכא חירוס לא מני טעין הכי דקי"ל צפירקין [דף לז: ב] מחזיקין בנכסי צורה דמחאה שלא צפניו היא מחאה ואי טעין לא ידעתי שהחזיק איש פלוני בקרקע שלי ולכן לא מחיתי אינו נתמן דבי היכי דאמרינן מחאה שלא צפניו היא מחאה דמבצר חברא אית ליה ויאמרו לו למחזיק כמו כן אמרו לזה שאדם אחד מחזיק בקרקע שלו הואלי ושירות מלויות וכן הלכנו: **בשוקאי הוה טרידינא.** למכור סחורמי ולקנות אחרת ולא ידעתי שאחת דר צביחי וכגון שיש לו בית אחר באותה העיר שהיה מתאכסן שם כל ל' יום. ויש מפרשים בשוקאי הוה טרידינא ולא היה לי פנאי למחות א"ע"ם שידעתי ואינו נראה בעיני: אמר

אידא"ל [ה] לחבריה כל נכסי דבי בר סיסין [ו] מובינא לך הואי ההיא ארעה דהוה מוקרי דבי בר סיסין אמר ליה הא לאו דבי בר סיסין היא ואיקרוי הוא דמוקריא דבי בר סיסין אתו לקמיה דרב נחמן [ו] באוקמא בידא דלוקח א"ל רבא דינא הכי המוציא מחזירו עליו הראיה קשיא דרבא אדרבא קשיא דרב נחמן אדרב נחמן דרבא אדרבא לא קשיא התם מוכר קאי בנכסיה הכא לוקח קאי בניכסיה דרב נחמן אדרב נחמן נמי לא קשיא [ו] כיון דאמר ליה דבי בר סיסין ומוקריא דבי בר סיסין עליה לדידה רמיא לגלויי דלאו דבי בר סיסין היא אבל הכא לא יהא אלא דנקיט שטרא מו לא אמרינן ליה קיים שטרך וקום בניכסי: וההוא דאמר ליה לחבריה מאי בעית בהאי ביתא א"ל מינך זבנתיה ואבלתייה שני חזקה אמר ליה בשוקי בראי הואי אמר ליה והא אית לי שהדי דכל שתא הוה אחתי תלתין יומי א"ל תלתין יומי בשוקאי הוה טרידינא אמר רבא רבא איניש דכל תלתין יומי טריד בשוקא וההוא דאמר ליה לחבריה מאי בעית בהאי ארעה אמר ליה מפלניא זבינתיה [ו] דאמר ל' דובנה מינך אמר ליה את לאו קא מודית דהאי

לאו קמודית דהא ארעה דדיי הוא. פי' רבינו שמואל דלס מוחזק זה שלש שנים וטוען מפלניא זבנתיה דזבנה מינך קמי דידי דנאמן במיגו דאי בעי אמר מינך זבנתיה ואלכתייה שני חזקה אי נמי אם יש לו עדים שהחזיק בה המוכר יום אחד והציא ראיה מההיא דדר נקשתא צעילתא דלקמן וכדצריי כן הוא היכא דיש עדים למערער שהקרקע שלו הייתה אצל עובדא דהכא [ע] משמע שלא היה למערער עדים מדקאמר לאו קא מודית כו' אי הוה טעין קמי דידי זבנה מינך או דר צה חד יומא היה נתמן אף על פי שלא החזיק שלש שנים מיגו דאי בעי אמר לא הייתה שלך מעולם אצל ודאי השמא דלמך מפלניא זבינתיה דזבנה מינך והוה שהיתה שלו מו לא מני למיעטן קמי דידי זבנה מינך או קמי דידי דר צה חד יומא [ו] מיגו דאי בעי אמר נתמלה לא הייתה שלך מעולם דמיגו למפרע לא אמרינן כדמוכח לקמן [דף מא: ג] גבי ההוא דדר נקשתא צעילתא ארבע שנים ואמר מפלניא זבינתיה דזבנה מינך אמר לקמיה דר' חיילא אמר ליה אייתי סהדי דדר ציה אפילו חד יומא ואוקמי' לה בידך משמע דאי לית ליה סהדי אין נתמן לומר קמי דידי דר צה חד יומא במיגו דאי בעי אמר מינך זבנתיה כיון שכבר הודה דלאו מינייה זבנה לית ליה מו מיגו ואין לו להאמרינו במאי דקאמר השמא [ו] מתוך שהיה יכול לשקר נתחילה קודם שהודה דלא הוה מסיק ארעמייה שהיה זקוק לטענה זו והא דקאמר התם רב וחזימיה לדעמייה דאי הוה א"ל קמי דידי זבנה מינך הוה מינך הוה מהימן ליה במיגו דאי בעי אמר מינך זבנתיה לא קאמר שהיה עדיין נתמן בטענה זו אלא כלומר אי הוה טעין מעיקרא קודם שהודה והיה דאי הוה טעין מעיקרא קמי דידי דר צה חד יומא דהוה מהימן ועוד ראיה מסוף [ו] דזה בורה [מטהדין דף לא.] גבי ההיא איסתא דנפק שטרע ממתי ידה אמרה ידענא ליה צבאי שטרע דפריע הוא כו' ולא הימנה רב נחמן א"ל רבא והא אי צעיא קלמיה כיון דלחחוק צבי דינא אי צעיא קלמיה לא אמרי' אלמנא אע"ג דקודם שראינוהו צדיה היתה נתמנה לומר דפרעו הוא במיגו דאי בעיא קלמיה השמא דלחחוק צבי דינא פי' שראינוהו צדיה לא מהימנה דאין כאן עוד מיגו שעל כררן לריכה עכשיו טענה זו שהיא אומרת אם רוצה לפטור את הלוה וצוקנט' פי' שם אמתחוק שהיה השטר מקיים ואין נראה לר"י דמה מועיל דמ"מ אי צעיא קלמיה ועוד ראיה דתנן בפ' שבעות הדיינין [שבועות דף לז:] מנה לי בידך אמר לו הן למחר א"ל תנאו לי נתמתי לך פטורו ופירן מינה [שם מא.] למ"ד המלוה את חצירו צעדים לר"ך לפרועו צעדים והא הכא כיון דחצביה צעדים כמאן דאחפיה צעדים דמי וקאמי פטור ומאי קושיא שאני הכא דפטור מיגו דאי בעי אמר נתמול לא היו דברים מעולם אלל ודאי כי האי גוונא לא אמרינן מיגו ומה שפ"ה בפ' בתרא ההפך דמחית דמאלתר שיש עדים שהיתה שלו וגולה ממנו [ו] אין לו זכות אלא על פיו של זה ששעשה סימן לו והרי חזר ואמר לקמתיה מתוך און נראה לר"י דכפי האי גוונא לא אמרי' מיגו כדפרישית דע"י מה שהיה יכול לטעון מחילה אינו נתמן עכשיו אלא נראה לר"י דהתם נמי [ו] חזר ואלכה שני חזקה אחר שעשאה סימן וכי יומא אי אכלה שני חזקה פשיטא ומאי קמ"ל ר' יוחנן דנאמן מתני' היא דחוקה שיש עמה טענה הרי זו חוקה וי"ל דס"ד דלא מהימן כיון שערער עליו קודם שאכלה שני חזקה לומר שהיא שלו לא עבד איניש דליזבנה בתר הכי קמ"ל וכן ההוא עובדא דמימתי בתר הכי איירי בשאכלה שני חזקה ועובדא דידן אי הוה מימתי המחזיק סהדי דדר ציה חד יומא נראה לרשב"א דהוה [ו] לאוקומי לארעא צדיה אע"ג דליכא מיגו מ"מ טענינן ללוקח מאחר שהיה המוכר נתמן לומר זבינתיה מינך במיגו דאי בעי אמר לא הייתה שלך מעולם ואף על גב דהאי לוקח ידע שהיתה שלו והוי כחד סהדא מכל מקום הוי מיגו כדמשמע לקמן [דף לג:] גבי נכסא דר' אבא [ו] אי לא הוה מחזיב שבועה ואינו יכול לישבע היה נתמן לומר דידי חטפי דאי בעי אמר לא חטפי והיה מכחיש את העד והכא לא הוה מחזיב שבועה דאין נשבעין על הקרקעות וכה"ג מנינו בסוף המוכר [ו] [לקמן דף ע.] גבי מפקיד אלל חצירו בשטר דאע"ג דלא טענינן לימתי נאכסו אפ"ה טענינן ליה סחורמי לך כיון שאצינא היה נתמן בטענה זו דמי לההיא דהמוכר את הבית דהכא אם היה רוצה המוכר לזכות בטענה זו דלא הייתה שלך מעולם לא היה מעבדה הלוקח שהרי יודע היה שהיתה שלו כמד ר"ח ראינו לרצוננו הגאונים וי"ל דמחזיק לית לי ולא למיחה לדינא כהדי מריה דארעא אלל האי דזבין ליה מחית כהדיה ואין נראה לרשב"א דהא כל זבנתא שצבא לידו מכר דרשון לשני ליה וכן לדחות ולומר לו לאו בעל דברים דידי את ולקמן שאשכחן כהדיא גבי ההוא דדר נקשתא צעילתא דלא מני למימר ליה לאו בעל דברים דידי את אלא אי הוה משכח סהדי דדר ציה ההוא גברא חד יומא הוה מוקי לה ר' חיילא צדיה: מפלניא

י א ב מ"י פ"חא מהל'
מכירה הל' מה סמג עיין
פנ גוסטיע פ"ח מ"י רח
ספיקא כו'
י א ג מ"י פ"חא מהל'
טוען וטוען הל' ג סמג
עשין לה טוע"ע ח"מ פ"י
קמט ספיקא ה'
יח הל' מ"י ע"ס פ"ח הלכה
ע"ד סמג עשין ל' פ"ט טוע"ע
ח"מ פ"י קמו ספיקא י':

רבינו גרשום

נכסי דבי בר סיסין.
כלומר אותן נכסים שקינתי
מבר סיסין שהיה עשיר
מובינא לך: קשיא דרבא
אדרבא. דלעיל סבירא
ליה רבד' הלוקח הוה
ליה לאוקמי. והכא לויכא
דרב נחמן אוקמה ביד
לוקח ס"ל רבד' מוכר
הוה ליה לאוקמה והוה
ליה איך המוציא מחזירו
עליו הראיה: קשיא דרב
נחמן אדרב נחמן. דלעיל
אוקמא ביד המוכר והכא
ביד לוקח: התם מוכר
קאי בנכסיה שמחזיק הוה
ממהוה וקשיא דמקריי בי
בר סיסין ומתני' [ה] הו
ליה ללוקח להביא ראיה.
וה"ל רבד' מוכר: והכא הוה
ליה למוכר להביא ראיה:
עליה. דמוכר רמיא לגלויי:
מו לא אמרינן ליה לבעל
שטרא להריבא דנפק עליה
מערער קום קיבם שטרך
וקום בנכסי הי"ל להכיא
דאמר מוכר אבא שבכתי
גומאי הוינא הוה ליה
ללוקח להביא ראיה ולקום
בנכסי והוה מעשה דבר
סיסין דרשב"א גומאי פרשמי
היטב בסוף פ"ח מ"מ שמת:
אבא בשוקי בראי הואי.
שהיית' הולך בסחורה
במקום ששוקים ולא היית'
יכול למחות מפני טורח
סחורתך: טורח בשוקיה.
ואינו יכול למחות: וזהוהיל'
ולא זבינתה מאן ליל פוק
מן ארעא דידי ולאו בעל
דברים דידי את ותבע
דקי' מאותו שקינתי ממנו.

[6] נראה דל"ל הוה ליה ללוקח
להציא ראיה ולהציג את
מוכר: הכא דלוקח קאי
בנכסיה הוה ליה למכור להציא
ראיה: [ג] י"ל לאו את קא
מטיה דהאי ארעא דידי היא
ואת לא זבינתה מנח"ל. הואיל
ולא זבינתה מינא וכו'.